

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **M. T., S.** so sídlom B., *zastúpený A., S.*, advokátska kancelária so sídlom B., X., proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky**, Kolárska č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 18. decembra 2007, č. RL/128/2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 78/2008-43 zo dňa 12. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 78/2008-43 zo dňa 12. februára 2010, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia uvedeného v záhlaví tohto rozsudku a postupu

žalovaného mal preukázané, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 18. decembra 2007, č. RL/128/2007 uložil žalobcovi podľa § 64 ods. 1, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ tohto zákona sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalovaný na základe sťažnosti č. 2967/119-2007 smerujúcej voči T. J., vykonal šetrenie monitorovaním za účelom kontroly dodržiavania povinností podľa § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii a to vysielania programu N. P. dňa 27. júna 2007, pričom sťažnosť i následné šetrenie smerovali k odvysielaniu príspevku o vymáhaní koncesionárskych poplatkov spoločnosťou L. P., S., ktorej nebol poskytnutý priestor na vyjadrenie k veci. V správe o šetrení zo dňa 28. augusta 2007 boli monitorované aj príspevky v spravodajských programoch N. a N. P. o tejto téme z 25. júna 2007, 26. júna 2007, 27. júna 2007 a 29. júna 2007 v ktorej sa nachádza doslovný prepis odvysielaných príspevkov. V analýze zo šetrenia žalovaný uviedol, že sťažnosť smerovala voči príspevku o vymáhaní koncesionárskych poplatkov v programe N. P., ktorý je publicistickou reláciou a že priestor na vyjadrenie nemusí byť daný druhej strane v tom istom vysielaní /§16 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii/, ale v rámci vysielanej programovej skladby. Žalovaný preto vykonal monitorovanie aj dva dni pred a dva dni po príspevku voči ktorému smerovala sťažnosť. V predmetnom príspevku zaznelo aj upozornenie moderátorky, že danej téme sa bude venovať aj relácia N., pričom z obsahu vysielania bolo zrejmá aj zmienka o spoločnosti L. P., A. v súvislosti so slovnými spojeniami „vymáhačská firma sa vyhráza...., vymáhačským aktivitám“. Z administratívneho spisu bolo ďalej žalovaným zistené, že odvysielaním príspevku „S. P.“ v programe N. P. dňa 27. júna 2007 žaloba neporušil zákon.

Súčasným monitorovaním ďalších spravodajských príspevkov v dňoch 25. júna 2007 až 29. júna 2007, žalovaný zistil možné porušenie § 16 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii z dôvodu, použitia vyjadrení, slovných spojení použitých moderátormi, redaktormi, a v názvoch na obrazovke, ktoré mali charakter subjektívnych hodnotení a ktoré žalovaný nepovažoval za nestranné(išlo o vyjadrenia „drzosť vymáhačov, neschopnosť štátu, výpalníctvo v podobe koncesionárskych dlhov, vládu nezaujíma výmah. škandál, žiadny zo svojej luxusnej limuzíny nevidel, slušní koncesionári, spravodlivosť na Slovensku melie z posledného, politici a dokonca ten, ktorý spravodlivosť riadi si ešte nevšimol, že tento štát dovolil predať státisíce svojich občanov do finančného otroctva, nešťastníci dostali aspoň bútl'avú vrbu, predsa len prišiel (jeden z členov vlády), výpalné metódy, je poburujúce, že

niečo také sa v našej krajine deje a právny systém je na lapajov krátky, zdieraní koncesionári, čo to máme za vládu, že nič nerobí, politici sú zaneprázdnení, voľby ešte ďaleko, na občana niet času“ pričom dotknutým členom vlády, premiérovi a ani jednému predstaviteľovi dotknutých strán nebol daný priestor na vyjadrenie. V príspevku „V. M. V. F.“ zo dňa 29. júna 2007 bola spoločnosť L. P., A. označená za zdierača koncesionárov, zákonného zdierača slušných koncesionárov, vymáhač spôsobujúci zúfalé výkriky, pričom jej nebol daný priestor na vyjadrenie a na základe toho dospel žalovaný k záveru, že doručená sťažnosť bola neopodstatnená, ale na základe vlastného monitorovania iných príspevkov venujúcich sa danej téme zistil možné porušenie § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Žalobca na základe oznámenia o začatí správneho konania vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ v súvislosti s možným nezabezpečením objektívnosti a nestrannosti v príspevku „V. M. V. F.“ v programe N. dňa 29. júna 2007 o cca. X. hod a o poučení o jeho procesných právach sa k veci vyjadril tak, že odvysielaný príspevok považoval za objektívny a nestranný, pretože sa v ňom vyjadrovali politici rôznych politických strán. Informácie boli vecné, správne a vhodne použité. Vysielateľ sa všemožne snažil o vyjadrenie spoločnosti L. P., A., ktorá redaktora prostredníctvom hovorca informovala, že sa vyjadrí prostredníctvom tlačovej, resp. písomnej správy, pričom tento tel. rozhovor odznel v príspevku. V príspevku neboli použité žiadne hodnotiace komentáre spochybňujúce zákonnosť postupu tejto spoločnosti. Žalobca žiadal konanie zastaviť. Dôkazy alebo iné návrhy žalobca žalovanému nepredložil. Dňa 18. decembra 2007 prebehlo rokovanie žalovaného, na základe ktorého dospel k záveru, že odvysielaním predmetného príspevku došlo k porušeniu § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Krajský súd ďalej zistil, že žalobca v žalobe namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia z dôvodu, že žalovaný v správnom konaní porušil svojím postupom viaceré základné pravidlá správneho konania ustanovené v správnom poriadku.

Krajský súd poukázal na to, že upozornenie je samostatným druhom sankcií. Svojím charakterom je výlučne výchovným opatrením, s cieľom prevencie. Túto úlohu môže plniť len vtedy, ak obsahuje poučenie, navádzacie postupy pre ďalšiu činnosť. Od vysielateľov totiž spravidla nemožno očakávať, že rovnakú povinnosť porušia totožnou reláciou, či príspevkom. Upozornenie musí teda určitým spôsobom určiť jasné pravidlá pre ním riešený typ programu, či témy, najmä ak k porušeniu povinnosti došlo spôsobom spracovania, či reprezentácie.

Krajský súd konštatoval, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný dostatočne podrobne rozviedol, v čom videl porušenie zákona, uviedol akým spôsobom by bola zaručená objektivnosť a nestrannosť – umožnením dotknutej osoby vyjadriť sa k veci, oddelením spravodajskej časti od publikovania hodnotení a komentárov, uvádzanie pravdivých informácií. Mal za to, že žalovaný poskytol žalobcovi priestor na vyjadrenie sa k veci, predloženie nových dôkazov, poučil ho o možnosti nahliadnuť do spisu, z ktorého si mohol zabezpečiť kópie a odpisy, z ktorých dôvodov nepovažoval námietky žalobcu týkajúce sa porušenia jeho procesných práv za dôvodné. Súčasne konštatoval, že predpokladom pre napadnuté rozhodnutie bol odvysielaný žalovaným monitorovaný program a jeho prepis ako i stanovisko žalobcu, konanie nebolo začaté z dôvodu podanej sťažnosti, a preto ani námietka žalobcu, že nemal možnosť sa s ňou zoznámiť, nie je dôvodná. Neakceptoval námietku žalobcu, že nemal možnosť po doručení oznámenia o začatí konania oboznámiť sa s odvysielaným príspevkom, pretože v prípade, ak by takáto okolnosť skutočne nastala, mal žalobca možnosť si z administratívneho spisu kópiu, resp. opis príspevku vyžiadať, na čo bol upozornený. V tejto súvislosti poukázal na to, že okolnosť, že žalobca si neuschoval záznam presahujúci obdobie 30 dní, nemožno klásť za vinu žalovanému.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný konal podľa § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, podľa ktorého rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená, ako aj, že v danom prípade nebolo porušené právo žalobcu zaručené v čl. 26 Ústavy SR, pretože i právo vyjadrovať svoje názory, rozširovať informácie v televízii, možno len za splnenia podmienok stanovených zákonom podľa odseku 2 posledná veta predmetného článku.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom. Stotožnil sa so skutkovým zistením žalovaného a s jeho právnym názorom. Konštatoval, že vo veci nebola zistená vada, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť. Žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní a žalovanému z dôvodu, že na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Proti rozsudku krajského soudu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského soudu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi uvedenými vo vyjadrení žalovaného. S právnym názorom súdu prvého stupňa vysloveným v napadnutom rozsudku nesúhlasil. Preskúmané rozhodnutie žalovaného považoval za vecne aj právne nesprávne. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. K podmienkam vedenia správneho konania a ich právnemu posúdeniu citoval čl. 2 ods. 2 a čl. 26 ods. 3 Ústavy SR, § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, § 3 ods. 1, 2, 3, 4, § 33 ods. 2, § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), § 250j ods. 1, 2, 3 a § 221 ods. 1, písm. h/ O.s.p. Uviedol, že hlbším rozvinutím uvedenej právnej úpravy sú jednak ust. § 3 ods. 2 - 4 správneho poriadku, ktoré sa vzťahujú k právu účastníka konania sa vyjadriť k prejednávanej veci a určujú povinnosť správneho orgánu vyjadreniami účastníka sa zaoberať a vo všeobecnosti konať tak, aby účastník neutrpel v konaní bezdôvodnú ujmu na svojich právach, a aby sa v konaní dospelo k správne záveru a rozhodnutiu. Nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňovať možnosť účastníka nahliadnúť do administratívneho spisu s povinnosťou správneho orgánu dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Poukázal na to, že pri nahliadnutí do spisu v ktoromkoľvek štádiu správneho konania pred vydaním rozhodnutia vo veci samej, nie je dosť dobre možné určiť, ktoré dôkazné prostriedky a vykonané dôkazy budú v konaní slúžiť ako podklad pre rozhodnutie bez toho, aby ich správny orgán označil a súčasne, že v zmysle zásady legality správny orgán má povinnosť dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa a to zo zákona, čo predpokladá aktívny úkon správneho orgánu smerujúci k účastníkovi. Uviedol, že nekladie za vinu žalovanému skutočnosť, že ku dňu začatia konania nedisponoval predmetným záznamom z vysielania a ako rozpornú so zákonom vidí skutočnosť, že záznam nebol predložený na vyjadrenie ako podklad rozhodnutia. Ďalej namietal, že prvostupňový súd nesprávne posúdil tiež snahu žalovaného o usmernenie spôsobu a obsahu vysielanej relácie, ktorý je nutné považovať za hraničiaci s cenzúrou. Súčasne dôvodil, že za jeden z najväčších nedostatkov rozhodnutia správneho orgánu považuje absenciu identifikácie skutku v skutkovej vete rozhodnutia, ktorú skutočnosť uviedol na pojednávaní súdu prvého stupňa s poukazom na rozhodnutie Městského soudu v Praze č.k. 7Ca 315/07.

Žalovaný navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie v danej veci nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím mu bola uložená sankcia za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný uložil žalobcovi sankciu za porušenie ust. § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona o vysielaní a retransmisii v znení zákona účinného ku dňu rozhodovania žalovaného správneho orgánu poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania a retransmisie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. Činnosť rady vyplývajúca z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady

a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom a prevádzkovateľom retransmisie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 64 ods. 1, 3, 4, 5 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila. Proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ až e/ možno podať opravný prostriedok na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady; (§ 250l až 250s Občianskeho súdneho poriadku); podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c/ nemá odkladný účinok.

Podľa § 16 zákona o vysielaní a retransmisii zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby, zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politickopublicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru, zabezpečiť, aby programy a ostatné zložky programovej služby vysielané v rámci volebnej kampane boli v súlade s osobitnými predpismi, poskytnúť bezplatne v naliehavom verejnom záujme štátnym orgánom na ich požiadanie nevyhnutný vysielací čas na odvysielanie dôležitého a neodkladného oznamu alebo výzvy o vyhlásení vojnového stavu alebo vypovedaní vojny, alebo odvysielanie informácie civilnej ochrany v čase, ktorý by nebezpečenstvo z omeškania znížil na najnižšiu mieru, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 30 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady

poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom, uzatvoriť zmluvy s organizáciami kolektívnej správy práv spravujúcimi práva k predmetom ochrany, ktoré vysielateľ používa, zabezpečiť pri vysielaní programov a ostatných zložiek programovej služby používanie štátneho jazyka a jazykov národnostných menšín v súlade s osobitnými predpismi, odvysielateľ oznam o porušení zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu (ďalej len "oznam o porušení zákona") a udelenej licenciie v primeranom rozsahu, forme a vysielacom čase určenom radou, pozastaviť vysielanie programu alebo jeho časti, začať vysielateľ do 360 dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o udelení licenciie okrem vysielateľa, ktorému bola licenciia udelená podľa osobitného predpisu; ak bolo vysielanie zastavené v súvislosti s konaním o odňatie licenciie a toto konanie sa zastavilo, vysielateľ má na obnovenie vysielania rovnakú lehotu, pri vysielaní rozhlasovej programovej služby najmenej raz za hodinu označovať svoju programovú službu nezameniteľným zvukovým signálom, ak sa tým nenaruší celistvosť programu, pri vysielaní televíznej programovej služby trvalo označiť na obrazovke svoju programovú službu nezameniteľným obrazovým symbolom (logom) okrem vysielania reklamy a telenákupu, viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku, vysielateľ audiovizuálne diela len v čase dohodnutom s nositeľmi práv k týmto dielam, vysielateľ v súlade s udelenou licenciou, zapísať činnosť vykonávanú podľa tohto zákona ako predmet činnosti do obchodného registra; návrh na zápis činnosti je povinný podať najneskôr do 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o udelení licenciie, zabezpečiť, aby sa program vo vysielaní televíznej programovej služby neprerušoval, ak tento zákon neustanovuje inak; program možno prerušovať vysielaním mimoriadneho spravodajstva.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať

im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či

rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Povinnosťou súdu v preskúmvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91)1 o správnych sankciách zo dňa 13. februára 1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá), predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 18. decembra 2007 č. RL/128/2007 v správnom konaní č. 335-PgO/0-3972/2007 uložil žalobcovi podľa § 64 ods. 1, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu – upozornenie na porušenie zákona, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b/ tohto zákona, ktorého porušenia sa žalobca dopustil tým, že v spravodajskom programe N. dňa 29. júna 2007 odvysielal príspevok „V. M. V.. F.“, v ktorom nebola zabezpečená objektívnosť a nestrannosť; žalovaný na základe vlastného monitoringu zistil, že televízia J. dňa 29. júna 2007 odvysielala v programe „N.“ príspevok „V. M. V.. F.“, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti vysielateľa podľa § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii, na základe ktorého zistenia začal správne konanie voči žalobcovi pod č. 335-PgO/0-3972/2007 vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s možným nezabezpečením nestrannosti a objektívnosti uvedeného príspevku; začatie správneho konania bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 17. septembra 2007 s výzvou na vyjadrenie a navrhnutie dôkazov ako aj s poučením o následkoch, keď sa k veci nevyjadrí a nenavrhne žiadne dôkazy; žalobca na základe tejto výzvy zaslal žalovanému stanovisko, v

ktorom sa vyjadril tak, že má za to, že predmetný príspevok bol v súlade s požiadavkou objektivity a nestrannosti a žiadal konanie zastaviť, nenavrhol žiadne dôkazy; žalovaný na zasadnutí dňa 18. decembra 2007 prijal napadnuté rozhodnutie.

Z odôvodnenia preskúvaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný mal preukázané, že žalobca dňa 29. júna 2007 odvysielal v programe *N.* príspevok „*V. M. V.. F.*“, ktorého prepis v rozhodnutí citoval. Vyjadrenia moderátora a redaktora uvedené v predmetnom príspevku považoval za neobjektívne a nestranné z dôvodu, že v rámci predmetného príspevku odznali negatívne tvrdenia smerom k osobe *L. P., A.* a účastník konania nezabezpečil priestor na vyjadrenie druhej strane, hoci táto bola dotknutou osobou, ako aj nebol daný priestor na vyjadrenie Ministerstvu spravodlivosti, že nesúhlasil s vyjadrením žalobcu. Žalovaný dospel k záveru, že v príspevku neboli naplnené kritériá objektivity a nestrannosti v zmysle zákona o vysielaní a retransmisii a odvysielaním príspevku žalobca naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 16 písm. b/ tohto zákona. Poukázal na to, že zásada objektívnej zodpovednosti u právnických osôb za správne delikty platí aj v prípade zákona o vysielaní a retransmisii ako aj správneho poriadku, ktoré nevyžadujú pri preukázaní, že došlo k správne deliktu, dokazovať zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu objektívne došlo, alebo nie, s tým, že ani jeden z uvedených zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt, ako aj že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Treba súhlasiť s konštatovaním žalovaného, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

Odvolačný súd taktiež zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj, že následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v predmetnom konaní postupovať v súčinnosti

s účastníkom tohto konania – žalobcom. Inštitút súčinnosti je ustanovený na viacerých miestach správneho poriadku (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) a vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností. Účastník správneho konania má nielen právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie správnosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správnemu orgánu predkladať, nesplnenie tejto povinnosti má za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti podmieňujúcej výsledok konania. Nesplnenie si tejto povinnosti však nezbavuje správny orgán zistiť vo veci skutočný stav, keďže túto povinnosť správnemu orgánu ukladá zákonodarca v ustanovení § 32 ods. 1 správneho poriadku. Správny orgán zabezpečuje zisťovanie skutkových okolností z úradnej povinnosti a postupuje v súlade so správnym poriadkom, aj keď účastník správneho orgánu je nečinný a správnemu orgánu nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom v ktoromkoľvek štádiu konania. Môže sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom i k celkovému spôsobu prípravy podkladov, môže sa vyjadriť k otázkam skutkovým i právnym. Zmyslom takto široko koncipovaného oprávnenia je predísť neskorším možným námietkam účastníka, ktoré by mohli viesť k priet'ahom v konaní alebo iným komplikáciám. Správny orgán v konaní môže pokračovať a teda vydať rozhodnutie, ak účastník sa svojho práva na vyjadrenie výslovne vzdá, alebo ostane nečinný. Pokiaľ správny orgán vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu a teda o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Posúdenie súdu v preskúmvavacom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je podmienené konkrétnymi okolnosťami toho ktorého prípadu.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd mal v danej veci preukázané, že žalovaný žalobcovi oznámil začatie správneho orgánu a správne ho vyzval na vyjadrenie sa k veci a na navrhnutie alebo predloženie dôkazov s poučením o jeho procesných právach. Podkladom pre rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bol príspevok vysielateľa – žalobcu, s ktorým sa žalovaný oboznámil na základe vlastnej monitorovanej činnosti a vyjadrenie žalobcu vo veci možného porušenia jeho povinnosti ako vysielateľa týkajúcej sa neobjektívnosti a nestrannosti predmetného príspevku. Žalobca sa v správnom konaní v danej veci vyjadril, avšak neuplatnil svoje právo a nenavrhol Rade vykonať žiadne dôkazy, ani sám žiadne dôkazy nepredložil, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy, žalovaný správny orgán z úradnej povinnosti nevykonal ďalšie dôkazy. Odvolací súd v danej veci zastáva názor, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo

veci zistil riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny názor. Nemožno vytýkať správnomu orgánu, že by sa v konaní dopustil takej procesnej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré by mali byť podkladom pre rozhodnutie, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli alebo mali byť účastníkovi správneho konania – žalobcovi dobre známe, pretože podkladom pre rozhodnutie bol ním odovysielaný príspevok „*V. M. V.. F.*“ v relácii vysielateľa *N.* dňa 29. júna 2007 a vyjadrenie žalobcu. Žalovaný správny orgán v danej veci teda v správnom konaní umožnil účastníkovi správneho konania sa vyjadriť k veci a navrhovať dôkazy, tento však v správnom konaní nevyužil svoje právo a žiadne návrhy v konaní nevzniesol, žiadne dôkazy nepredložil a ani žiadne dôkazy nenavrhol vykonať.

Vzhľadom na uvedené teda odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán postupoval v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keďže umožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie a teda nemožno považovať za procesné pochybenie postup žalovaného, keď nevyzval opätovne žalobcu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia, keďže výklad právnej normy ustanovenej v § 33 je potrebné vykonávať na základe logického a rozumného uváženia vzhľadom na konkrétne okolnosti individuálne v každej veci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňovať možnosť účastníka nahliadnuť do administratívneho spisu s povinnosťou správneho orgánu dať účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Výklad právnej normy ustanovenej v § 33 správneho poriadku nemožno vykonať formalisticky, ale vzhľadom na konkrétne okolnosti v každej individuálnej veci.

Odvolací súd taktiež nemohol prihliadnuť na ďalšiu námietku žalobcu, že prvostupňový súd nesprávne posúdil tiež snahu žalovaného o usmernenie spôsobu a obsahu vysielanej relácie, ktorý je nutné považovať za hraničiaci s cenzúrou. Žalovaný správny orgán pri klasifikácii porušenia povinnosti žalovaným v zmysle § 16 písm. b/ zákona

o vysielaní a retransmisii skutkom, ktorého sa dopustil odvysielaním príspevku v relácii *N.* dňa 29. júna 2007 neposudzoval predmetný príspevok z hľadísk jeho obsahu inak, ako tak, či predmetným príspevkom bola zaručená jeho objektívnosť a nestrannosť, pretože neumožnil týmto osobám sa k veci vyjadriť. Takýto postup nemožno považovať za cenzurovanie príspevku vysielateľom zo strany žalovaného správneho orgánu.

Pokiaľ žalobca dôvodil, že za jeden z najväčších nedostatkov rozhodnutia správneho orgánu považuje absenciu identifikácie skutku v skutkovej vete rozhodnutia, ktorú skutočnosť uviedol na pojednávaní súdu prvého stupňa s poukazom na rozhodnutie Městského soudu v Praze č.k. 7Ca 315/07, odvolací súd zastáva názor, že žalovaný správny orgán v danej veci v priebehu správneho konania dostatočne identifikoval skutok, ktorým sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti, ktorá skutočnosť bola žalobcovi v konaní aj oznámená a k porušeniu právnej povinnosti práve týmto skutkom sa žalobca aj vyjadril v správnom konaní a súčasne žalovaný v preskúmanom rozhodnutí, skutok ktorým sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti, náležite identifikoval tak, že z jeho jasnej a určitej formulácie muselo byť žalobcovi zrejmé, ktorý skutok sa mu kladie za vinu a za ktorý skutok sa mu ukladá sankcia.

Odvolací súd z uvedených dôvodov preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalobcom v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, rozhodol vo veci v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a v spojení s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a s § 250k ods. 1, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská